

вземе една дамаджана съ вино. Той искаше да прати Аго до кръчмата, но Велико не се съгласи. Но затуй пъкъ той взе хармониката, засвири, запѣ. Той имаше хубавъ гласъ, пѣеше, като махаше глава и размѣташе кждравата си коса, после се навеждаше надъ хармониката, даваше ухо и слушаше. Захария се покуражи, поглеждаше Василена. А тя гледаше предъ себе си, очитѣ ѝ бѣха спуснати надолу.

— Стига толкозъ! — каза Велико, като затвори хармониката. — Зимниятъ день е кжсъ, сега ще се мръкне. Време е да си ходите.

Не бѣше обичай да се подканятъ гоститѣ да си ходятъ, но Велико го каза. Захария стана и взе да облича шубата си, Аго отиде да впрѣга конетѣ. Следъ малко отвѣнъ, като нѣкакви птичета, се обадиша звѣнчетата — шейната бѣше готова.

— Сбогомъ! — каза Захария, като се пообърна около си.

— Сбогомъ! — сдържано се обади Василена.

Велико излѣзе съ Захария вѣнъ. Но ето че сега се случи нѣщо друго. Шейната наистина бѣше готова, но Аго, намѣсто да е на нея и да държи конетѣ, бѣше седналъ до вратата на обора, подпрѣлъ бѣше глава на ржката си и стоеше тамъ, навжсенъ, сърдитъ.

— Хайде, Аго, да вървимъ! — каза Захария.